

**NAROČNINA ZA JUGOSLAVIJO ČETRTLETNO DIN 15
CELOLETNO DIN 60/ZA
INOZEMSTVO JE DODATI
POŠTINO/OGLASI PO
CENIKU/POSAMEZNA
ŠTEVILKA PO DIN 150.
POŠT. ČEK. RAČ. B.188**

ORJUNA

**VREDNIŠTVO IN VPRAVA
V VČITELJSKI TISKARNI/
ROKOPIŠI SE NE VRAČAJO/
ANONIMNI POPIŠI SE NE PRIOBČV-
TEJO/POŠTINA PLAČANA V
GOTOVINI
TELEFON ŠTEV. 906.**

Vseh mrtvih dan!

Zopet bodo romale tisočglave procesije naroda na okrašena pokopališča, da pomolijo za spas in pokoj umrlih svojih ranjkih. Na deset-tisoče lučic bo zagorelo nad gomilami pokojnih in pričalo, da oni, ki pod črno rušo spe, še niso pozabljeni in da mislijo to uro na nje srodna jim srca. Z zvokom petja pevskih zborov se bodo mešali oblački kadila svečnikov, pojočih v mrko jesensko popoldne miserere pokojnim.

Osamela in pozabljena pa bodo ostala grobišča, kjer leže najboljši sinovi naroda, ker tako je ukaz vodilne gospode, ki velevali, da je potreba pozabiti na žrtve in stradanja preteklosti in nadomestiti kult vidovdanskim herojem ter carja Lazarja s kultom sebičnega materializma brez idealov in požrtvovalnosti. Tem na čelo je stopil veliki cinik Velja, ki je dejal narodu, da naj v mislih na zlate milijone, s katerimi obeta on osrečiti zemljo, pozabi na svojo tradicijo spoštovanja padlih v vekovni borbi in jo nadomesti s čaščenjem na smrt obsojene kužne radikalije in njenih zglednih premijerjev.

Narod, ki je po svojem bistvu nagnjen k dobremu kakor slabemu, pa je sledil Antekristu in tako doživljamo čast, da smo sedaj jugoslovenski edini narod, ki dopušča, da se belijo kosti njegovih herojev pod solncem brez križa ter grobnic in da danes orjejo preko njih tuji plugi, v kolikor jih niso spravili tuji v po njih sezidane kripe! In tako ni danes narod nevhvaležen samo napram mrtvim, ki imajo vsaj to srečo, da ne občutijo njegove do neba vpijoče nevhvaležnosti, nego tudi napram živim. V vseh državah so že uredili vprašanje invalidov, vojnih vdov in sirot, samo vesela Jugoslavija še ni mogla definitivno rešiti teh perečih vprašanj in menda čaka, da bo le te srotne ostanke vojne vzel k sebi Bog, kakor jih je naredil čez noč krvavi Moloh. Isto velja i za pre-

ostale herojske borbe, ki so preživeli najstrašnejšo peripetijo našega rodu ter le tega povedli do Vstajenja za to, da danes umirajo drug za drugim pozabljeni, ponižani in razžaljeni.

Kaj je danes mar narodu, da je umiral zanj cvet zemlje in pokril s svojimi trupli zemljo. Kaj je danes partizanom za to, če poginja deca onih, ki so šli s trnjevih vrst v smrt, da osvobode zasužnjene in rešijo zemljo pred navalom sovragov. Samo da cveto njih partizanske kupčije in da sprejemajo v redu poslanke dnevnice, pa so upokojena njih za blagor naroda tako zvesto bjoča srca. Kaj je danes mar njim, ki vodijo in upravljajo zemljo, če umirajo gladi soborci Petra Mrkonjića, dobrotoljci z Dobrudže in hlapci Jernej, ki so pri iskanju pravic svojega naroda priromali po belih cesarskih cestah v kazemate Grada, Maritimesopolu in lagerje Gorenje Avstrije? Gospodje so stari in umirjeni, ter jim je naravnost po volji, če je mrzla nevhvaležnost ubila v dušah večnih revolucionarjev — revolucionarnost in jo zamenjala s topo na smrt pripravljeno resignacijo. Ako so mrtvi Vuk, Tankosić in Dimitrijević Apis, čemu naj potem žive še njih soborci, ki bi po mišljenju te teh gospodov itak najbolje storili, če bi se zopet zarili v vlažne kazemate ali pa odšli v zeleno šumo med otmetnike, da bi se lahko na ugoden način za vedno odstranili, da ne bi motili pokojnega sna Velikim herojem z Nizze, krivoprisežnikom s Soluna, narodnim otcem izvoljenim po milosti in volji pendreka, avstrijskim krvoslednim psom, kandelaberskim govornikom, pesnikom ditirambov Habsburžanom, četnikom od večeraj, cesarskim špijonom, pomagačem makedonskega in kosovskega komiteta, plačancem Benita Krvavega in še vsem iz te litanijske v tej zemlji osrečenih in oblagodarjenih.

A. V.

italijansko armado za to ofenzivo, si lahko vsak predstavlja, ako pomisli, da vseh 10 prejšnjih soških bitk (od maja 1915 do avgusta 1917) Italiji ni prineslo skoro nobenih koristi. Terenske pridobitve so bile tako minimalne (zavzetje Gorice in malenkostne korekture fronte na Komenjski planoti), da še davno niso odtehtale ogromnih človeških žrtev (okoli pol milijona). Dotedanjih 10 bitk pa poleg tega ni niti zaveznikom prineslo koristi, katerih so se nadejali po vstopu Italije v vojno. Isti so računali, da bodo vojne akcije njih nove zaveznice zadržale vsaj večje vojaške sile na italijanskem bojišču; toda dejstva, da so avstro-ogrške čete uspešno delovale proti Rusom in Rumunom, kaže ravno neuspeh laških operacij.

Tudi 11 soška bitka, katero so zahtevale od Italijanov vrhovne komande zaveznikiških armad — overture bitke pri Kobaridu — kjer je nastopalo 51 pehotnih divizij ter ogromno število artilerije, ni prineslo večjih uspehov. V tej bitki so imeli Italijani 148.000 mrtvih in ranjenih, a cilj ofenzive — Trst — ni bil dosežen. Ta neuspeh in ogromne žrtve sovražnika so privedle vodstva centralnih sil do načrta za protiakcijo, ki je prizadejala Italijanom zgodovinski poraz.

Soško bojišče je dobilo številna pojačanja v vojaštvu, kakor tudi v artileriji iz ruskega bojišča. V enem mesecu, t. j. od 20. septembra do 20. oktobra se je izvršila koncentracija avstro-nemških bojnih sil. Čete po večini odvzete iz severo-vzhodne fronte so se tukaj odpočile in na novo opremile tako, da so bile sposobne za borbo v težavnem hribovskem terenu.

Istočasno s pripravami na Soči so se vršile na koroški in tirolski fronti akcije, katerih cilj je bil pripraviti italijansko poveljstvo v zmotu z namenom isto prevariti o pravem namenu in sektorju, kjer bi se imela izvršiti ofenziva in predor. Medtem pa je bil pravi načrt napada

I. B.:

Suhi bajer . . . !

V življenje trnja, a cvetja na grob!
Pač bolje bi bilo narobe:
Sadite nam raje v življenje cvetic,
a trnje shranite za grobe!

(S. Gregorčič).

Težko je pisati v današnjem materialističnem času o onih junakih, ki so svoje življenje morali dati za

avstro-nemških sil izdan Italijanom. Njihova vrhovna komanda pa ni na to polagala prave važnosti in tudi v ta načrt ni popolnoma verovala, kar je imelo usodne posledice za Italijane, in tolik uspeh centralnih držav, kakršnega niso niti sami pričakovali. General Cadorna je bil prepričan, da bo sovražnik napadal na obeh frontah, t. j. na soški in na tirolski, vendar da njegove operacije ne bodo večjega obsega iz enostavnega vzroka, ker ni bilo pričakovati v pozni jeseni široko zasnovanih in večjih, uspehov dosegljivih nastopov. Ta napad je načelnik štaba, vrhovni komandant italijanske armade pričakoval za spomlad 1918. leta. To potrjuje tudi dejstvo, da so Italijani še prve dni meseca oktobra soški fronti odvzeli veliko število artilerije ter jo poslali na v 11. ofenzivi oslabilno tirolsko bojišče. Vendar se je pa nahajala na soški fronti ogromna sila, ako pomislimo, da so imeli Italijani tam še vedno 3626 topov in dve tretjine celokupne pehote. Prezreti pa tudi ni, da je prišlo na vsak polk po 50 strojnic. Nasproti jim je stalo 3418 topov različnih kalibrov z 393 bataljoni (37 divizij).

Il. armada, katera je imela zdržati glavni napad nasprotnika, je bila pod poveljstvom generala Cappella. Štela je 10 armadnih zborov (347 bataljonov). Držala je odsek od Rombona do reke Vipave. Nasproti ji je stala XIV. nemška armada, katera je bila pod poveljstvom generala Krausa in Steina. Štela je 126 in pol avstro-nemških bataljonov.

Cilj ofenzive je bil doseči reko Tagliamento. (Dalje sledi.)

Deseta obletnica bitke pri Kobaridu. Orjuna je priobčila v preteklem letu že obširen izveček iz znamenite knjige generala Daskalovića »Bitka kod Caporetta«. Radi aktualnosti priobčimo še enkrat ob priliki desetletnice tega strahovitega poraza italijanske vojske glavne podatke, posnete po zgoraj navedenem viru. — Opomba uredništva.

Kronika.

Uradne ure »Uredništva Orjuna« so odslej radi odhoda br. Verbiča v sredo in sobotah od 10.—12. ure dopoldan.

† ga Marija Švajger! V sredo dne 26. t. m. je ugrabila zahrbtna bolezen gospo Marijo Švajger, soprogo znanega narodnjaka g. Janko Švajgerja in mater naših bratov Slavka in Marjana. Svoje otroke je

provizorične jarke, potem pa smo počivali, se solčili in jedli... Pojedli smo skoraj vso rezervno hrano... Ob vznožju pod nami je bilo vedno več pločevinastih škatljic od naših konzerv... Oficirji so nas karali, ali vedno so dobili isti odgovor: »Jutri pride lahko do bitke. Kdo bo nosil toliko škatljic! Vse to se lažje nosi v žleodcu!...«

Proti večeru nam javi polk, da je četrti polk odstopil in da moramo na njegovo mesto mi. Radi tega je avtomatično sledilo povelje, da naj bodo puške v redu, a municija, da se pregleda.

Celo noč, dokler je največji del spal pri velikih ognjih, so se neprestano menjavale patrole, ki so oddržavale zvezo s tretjim bataljonom. Od njih smo doznali, da je sovražnik zavzel Peč...

Mizice za pisalne stroje.
THE REX CO., Ljubljana.

KOLINSKA je vsled svojih dobrin splošno priljubljena
CIKORIJA

LISTEK.

Vlastimir Petković — V. B.:

Pri vходу v Črno goro.

Noč v Bistriški soteski.

Vse je bilo že pripravljeno: vozovi, konji in tudi polk je že stal pripravljen v dolgih dvoredih. Ali še smo morali čakati v mestu...

Solnce je že davno zašlo, ko smo končno krenili na pot. Korak za korakom. Na steni, od katere se je pot pretvorila v stezo, je bil plaširan debanžovec, poslednja obramba Peči. Debanžovec so prvi zadoneli ob Donavi in Savi, oni pa so tudi zadnji pošiljali svoja zrna neprijatelju.

Steza silno slaba. Na levi prepad. Na pobočju zagledamo konjska trupla, na dnu pa nekaj prevrnjenih avtomobilov. Stopamo v koloni po eden. Beguncev ni več. Komora in mitraljezi so odšli naprej, da smo lažje hodili. Vendar pa je moralo čelo naše kolone premagati mnogo zaprek. Narasla Bistrica je brzela, udarjajoč ob stene. Molče smo šli ob njeni spenjeni vodi.

»Drži vezu!« se je čulo vedno in vedno. Mnogi so namreč hodě zapali in tako pretrgali vrsto.

rih, doseči na Soški fronti svoj veliki cilj — okupacijo Trsta in Ljubljane, so začeli Italijani 11. soško bitko, kateri je neposredno nato sledil poraz — bitka pri Kobaridu (Caporetto).

Kakšno navdušenje je bilo med

Mrak se je pretvoril v temo; nad nami se je videlo samo malo neba in nekaj zvezd. Svetiljke, ki so jih nosili ordonanci ob strani bataljonskih komandirjev, so otožno žmirale. Včasih se je pojavila rdeča svetloba. Vojaki so zažigali kupčke smodnika, ki so ga jemali iz granat, ležečih po blatu pečskega polja. Klanec je slišal kraju iz bajke. Ali prirodnih lepot soteske ni nihče občudoval.

Hodili smo vedno počasneje. Prešli smo dva lesena mosta in steza se je počela polagoma vzpenjati in ovijati. V nekaterih razširjenih delih soteske smo že dohajali begunce. Nismo jih videli, ali slišali smo iz mraka njih čvokanje po blatu.

»Pazi! Drži vezu!« so topo ponavljali vodeči oficirji. Ljudje so se premikali kakor avtomati. Strel zagrmi in kakor na komando se zasveti rdeča luč zažganega smodnika. Pod potjo, iz vodne pene se pojavljajo trupla konj, volov, zaboji... Nihče ne reče ničesar. Od Peči pa nas pozdravljajo krogle; prva, druga, tretja.

Debanžovec je začel delovati. Pa zakaj ne stopimo hitreje?

Počasni hod nas je pod strašnim tovorom zelo utrujal. Moril nas je tudi spanec in zaspali bi bili stoji, samo da ne bi bilo tako hladno...

Nazadnje dohitimo tudi komoro in mitraljeze. Ljudje pri teh so nam pravili, da je pri Kučištu in na vznožju Čakora polno beguncev, tako, da je pot popolnoma zatpana in da se dalje sploh ne more. To je potrdila tudi službena naredba, ki se je glasila, da naj vsak prenoči tam, kamor se je zatekel.

Zatekli smo se na ozko stezo; na desni strma stena, na levi prepad s šumečo reko na dnu. Ljudje so se pomešali med konje, da bi jim bilo topleje. Nekateri so lezli tudi na steno, do koder so pač mogli. Kamenje se je valilo navzdol; med vojaštvom krič, kakor sredi najhujšega boja. Mnogo je bilo razbitih glav in polomljenih nog. Podporočnik Tasa Stojanović je bil obvežan, kakor pravi ranjenec. Posebno je trpel sluga Pakalo, ki je jokaje kazal svojo obvezano glavo ter zvesto vlekla za seboj košaro starega sira, otrdelega kruha in celo pečeno kokoš, katero je čuval kakor oko v glavi.

Včasih se je pojavil tudi kak ogenj, okoli katerega se jih je kar tlo, da bi se ogreli vsaj ob dimu. Čete so bile pomešane. Pili bi bili čaj, a vode ni bilo, razen v reki, do katere pa nismo mogli. Kuhar Ranko je kupal »pasulj« za kapetana Zafira in glasno tožil — da nima koščka paprike.

Dne 6. novembra ob pol 10. uri dop.

se vrši

v tajništvu oblastnega odbora v Narodnem domu v Mariboru

izredna oblastna skupščina

s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo o kongresu.
2. Stanje Orjune po reorganizaciji v mariborski oblasti.
3. Volitev delegata za Centralni odbor Orjune v Beogradu.
4. Slučajnosti.

Vse organizacije in člani širšega oblastnega odbora se opozarjajo na važnost te skupščine, posebno kar se tiče volitve delegata v Centralni odbor. Centralni odbor Orjune kot najvišji forum Orjune ima kot prvi nalogo: a) sestava konkretnega ekonomsko-socijalnega programa Orjune v smislu pravca: da je Orjuna samostalna nacionalno-politična organizacija. b) Reforme statuta za notranjo reorganizacijo našega pokreta.

Vse mestne organizacije opozarjamo glede udeležbe in glasovalne pravice na §§ 39-44 statuta ter odredujemo, da ukrenete takoj vse potrebno glede udeležbe.

Oblastni odbor Orjuna Maribor.

vzgojila v strogo nacionalnem duhu. Spominjamo se še, kako radostnega obraza je zasledovala potek balkanske osvobodilne vojne in razsvetljave oken njene hiše ob padcu Skadra. Z nezmanjšanim optimizmom je verovala v zmagonosen konec svetovne vojne, saj je bila prepričana, da bomo osvobojeni izpod avstrijskega jarma. Pokojni jugoslovanski vzor-materi »vječna pamjat« a težko prizadeti rodbini naše iskreno sožalje.

Umrli je prošli teden akademski slikar prof. g. Ivan Franke, oče naše najagilnejše članice sestre Helene Franketove. Vzgojil je svoje otroke v strogo nacionalnem duhu, a tudi sam je v najtežjih časih vedno odkrito priznaval jugoslovansko idejo.

Kaj je z državljanstvom kontraktualnih učiteljev?

To je prevažno vprašanje, katerega upravičeno dela velike skrbi iz Italije pregnanemu učitelstvu.

Po dve tri leta — in še več — čakajo nekateri teh nesrečnih »brezdomincev« na rešitev prošnji za državljanstvo! Ni dovolj, da so ti nesrečneži pretrpeli vse gorje, ki se ne da povedati in ne popisati pod gnili in ostudnimi razmerami fašistovske Italije, še tukaj jim dela vlada razne ovire za doseg državljanstva. Okrog dvesto učiteljev je in od tega gotovo nad sto družinskih očetov, ki ne morejo kompetirati za definitivno učiteljsko mesto, ker nimajo še državljanstva.

Za osebo tedaj, ki je vso ljubezen do svojega naroda izkazala s tem, da je bila od fašistovskega biča pretepena, da je bila z ricinovim oljem napojena, da je bila mesece in mesece sestradana brez plače itd., in da je končno bila kakor pes izgnana, vprašamo našo vlado:

Ali res ni mogoče, da se za te nesrečne ljudi prošnje za državljanstvo takoj rešijo, ne da bi čakali leta in leta, in da se jim da možnost, da lahko prosijo za definitivno stalno nameščenje? Čujemo, da se to vprašanje zavlačuje, ker ima zopet nepoklicani gospod prste vmes! Ali se ne bomo otresli takih ponižujočih diktatorjev, ki nimajo prav nič iskati v naši državi? — Imamo zopet vlado! Do nje se obračamo s prošnjo naj se zgane za te trpine in ti ji bodo zelo hvaležni.

Odbor za postavitve spomenika žrtvam na Suhem Bajerju v Ljubljani

ni se je svoj čas obrnil na županstva slovenskih občin s prošnjo naj pripomorejo s prispevki, da postavi žrtvam svetovne vojne, usmrčenim na Suhem Bajerju skromen a dostojen spomenik. Do sedaj se je odzvalo odborovi prošnji 37 občin s skupnim prispevkom okrog Din 5000. Darovale so sledeče občine: Ježica, mesto Ljubljana, Radeče, Draga, Stara Loka, Črni vrh, Zminec, Zelimlje, Dolenja vas pri Ribnici, D. M. v polju, Moste pri Ljubljani, Šmartno pri Litiji, Jarše, Struga-Dol., Naklo, Toplice pri N. M., Vače pri Litiji, Gornji Logatec, Metlika, Smlednik, Sorica, Aržiše pri Zagorju, Kokarji pri Mozirju, Selo, Lesce-Radvoljica, Medvode, Griže pri Celju, mesto Kranj, Kika, Volčji potok, Spodnje Hoče, Rače, mesto Maribor, Brezovica, Jurjevica pri Kočevju, Cerknica, Loka pri Zidanem mostu in Vič pri Ljubljani. Poleg navedenih občin in posameznikov so darovala še društva osebne zneske: Splošno žensko društvo v Ljubljani, klub Primork in ženska podružnica CMD za Krakovo in Trnovo. Vsem darovalcem izreka odbor prav prisrčno zahvalo za njihovo požrtvovalnost in naklonjenost obnem pa prosi vse ostale občine in društva, da blagovolijo vzeti odborove prošnje v pretres, da omogoči odbor postaviti spomenik onim žrtvam svetovne vojne, ki so bile zapisane pozabljenim. — Odbor.

Proces proti morilcem bpč. br. Hadži-Popovića. V Bitolju se je dne 17. t. m. pričel proces proti morilcem bpč. br. Hadži-Popovića. Kot je znano sta dva pobegnila preko meje, 11 pa jih stoji pred sodniki. Poročila o definitivni razsodbi še nismo prejeli in se bomo po končanem procesu še natančneje povrnili k temu, kar razsvetljuje žalostno stanje v Južni Srbiji in rekapitulira grozni zločin, izvršen nad enim naših najboljših.

K razmeram pri naših železnicah. Vsi časopisi so se že mnogo bavili z našimi železnicami. Večinoma se je samo kritiziralo in zabavljalo čez razmere, ki vladajo pri tej gospodarski ustanovi. S tem se dela med nepoučenimi bralci časopisov precej nezadovoljstva in zlohotni elementi pa še skušajo to izrabiti, da bi po možnosti naš ugled padel. Da se vsem takim nakanam pride v oči, je pa potrebno, da se katerikoli povdari pozitivno delo in uspehe v razvoju naših gospodar-

skih prilik pri državnih železnicah. Tako je vredno javno povdariti, da se je dosti dobrega storilo s tem, da se je v preteklih letih izdatno popravilo in razširilo glavno prometno žilo Ljubljana-Zagreb-Beograd. Večji del te proge se je sestavljal iz manjvrednih lokalnih prog, ki so bile vsled prvotne gradbe same kakor tudi vsled vojnih razmer v zelo obrabnem in nezadostnem stanju. S praviimi ukrepi s strani nekaterih faktorjev se je na dolgih kilometrih od Zagreba pa do Beograda pregradil gornji ustroj te proge. Položilo se je nove in številnejše prage, nasplošno mnogo tisoč kubikov kamenja in položilo nove in močnejše tračnice. Vse to ima za posledico, da vlaki lahko hitreje in varneje vozijo. Prejšnje postaje z malim številom manipulacijskih tirov, ki so bili tudi zelo kratki, se je preuredilo. Na mnogih postajah se je število tirov pomnožilo, obenem pa tudi obstoječe podaljšalo tako, da se more na tej glavni prometni žili promet v izdatno večji meri razvijati. Vlaki se lahko daljši, vozijo lahko hitreje in vse to veliko bolj varno nego je bilo to pred nekaterimi leti. Vse to preurejevanje glavne proge je stalo dosti milijonov dinarjev, ki se v tem slučaju pravilno in dobro amortizirajo in obrestujejo. Naštelo bi se lahko še več takih pozitivnih dejstev, za dane naj pa zadostuje to. Želeti je le, da bi se še več takih koristnih investicij napravilo, med katere bi bilo prištevati tudi zvezni lok v postaji Zidani most za smer vožnje Ljubljana-Zagreb. V tem loku naloženi kapital bi se gotovo zelo dobro in v kratkih letih amortiziral. Razmeroma se troši danes zelo veliko denarja za prepeljavanje vlakov iz glavnega na tovarni kolodvor.

strancev. Italijanski parnik Principessa Mafalda je odplul 10. t. m. iz Genove s 1500 potniki, med katerimi se je nahajalo tudi več Jugoslovenov, v Brazilijo. Pred luko Bahia je eksplodiral kotel in parnik se je pričel potapljati. Kapitan, oficirji in moštvo je zgubilo popolnoma prisotnost duha in odigrali so se prizori, ki jim v zgodovini pomorstva ni primera. Ladijska posadka si je s pestmi in orožjem borila s potniki za prostore v rešilnih čolnih. Potnike II. razreda, med katerimi se je nahajala večina žensk in otrok, so zaprli, in jim preprečili izhod. Obupeu krik otrok in plač mater se je mešal s tulenjem od strahu ponorelih italijanskih pomorščakov.

V najobupnejšem trenutku je prihitela na pomoč francoska ladja Formosa, katere posadka na čelu s svojim kapetanom je z nadčloveškim naporom in v stalni smrtni nevarnosti napravila toliko reda, da je pričela reševalna akcija. Kapitan francoske ladje je prevzel poveljstvo tudi nad ladjo Principessa Mafalda. Razbili so vhod do II. razreda ter rešili ženske in deco. Utonilo in ubitih je bilo 70 potnikov, večina pometanih raz krov od italijanske posadke v borbi za rešilne čolne. Prebivalstvo luke Bahia je hotelo Italijane linčati in le s težavo so jih ubranili pred pobesnelo množico. Opluvani in obmetani z blatom so

bili spravljani na varno. — Ironija usode je hotela, da se ob desetletnici Musolinijevih herojev v bitki pri Kobaridu, ponovno pokaže pred celim svetom ta narod cirkuških glumačev v vsem svojem sijaju svojega kukavičjega značaja. Upajmo pa, da bo tudi ta tragedija izpametovala zadnjega našega izseljenca, da bo potoval s parniki, kjer ga posadka iz sacra egoizma ne bo pustila poginiti kot garjevega psa.

bili spravljani na varno. — Ironija usode je hotela, da se ob desetletnici Musolinijevih herojev v bitki pri Kobaridu, ponovno pokaže pred celim svetom ta narod cirkuških glumačev v vsem svojem sijaju svojega kukavičjega značaja. Upajmo pa, da bo tudi ta tragedija izpametovala zadnjega našega izseljenca, da bo potoval s parniki, kjer ga posadka iz sacra egoizma ne bo pustila poginiti kot garjevega psa.

NAZNANILO.

Poleg že 20 letne gostilničarske obrti sem ustanovil v dolenskem delu mesta tudi

KAVARNO

v zato odrejenem lokalu, kate-rega otvorim

v soboto, dne 29. oktobra 1927.

Potrudi se bom p. t. goste postreči z najboljšimi gorkimi in hladnimi okrepčili ter si prizadeval nuditi vse po najsolidnejših cenah.

Se priporočam

Fran Kavčič
Privoz št. 4 (Prule)

Trstje za stropne

naročajte le pri domači tvornici

JOS. R. PUH - LJUBLJANA

Gradaška ulica 22 - Telefon 2513

katere edina izdeluje to blago iz najboljšega zdravega materiala, močno pleteno s pobakreno žico. Originalni zavitki s točno kvadraturo, o čemer se pri nakupu tega blaga vedno prepričajte! Cene konkurenčne.

Umrli nam je dne 26. oktobra naša dobra žena, mama in stara mama, gospa

Marija Švajger

Pogreb se je vršil v petek, 28. t. m. ob 3. pop. izpred bolnice v Črnomlju na pokopališče v Vojni vasi. Sv. maša zadušnica se bo brala v četrtek, dne 3. novembra ob 8. uri zjutraj v farni cerkvi v Črnomlju. Prosimo tihega sočutja.

Gradaec v Belokraju, dne 29. oktobra 1927.

Janko Švajger, soprog. - Janko, Slavo, Drago, Marjan, sinovi. Vida, hči. - Milica, Vera, Milena, sinahe. - Nada, vnukinja.

Učiteljska tiskarna v Ljubljani

je najmoderneje urejena ter izvršuje vsa tiskarska dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. - Tiska šolske, mladinske, lepouslovne in znanstvene knjige. Ilustrirane knjige v eno- ali večbarvnem tisku. - Brošure v malih in tudi največjih nakladah. Časopise, revije, mlad. liste.

Okusna oprema Ilustrir. katalogov, cenikov in reklam. listov. Lastna tvornica šolskih zvezkov.

Šolski zvezki za osnovne in srednje šole Risanke, dnevniki in beležnice.

GRADBENO PODJETJE
ING. DUKIČ IN DRUG

LJUBLJANA
Bohoričeva ulica št. 24